

Editorial November Issue Vol.2

Archetype team - 01/01/1970

Κοινωνικοί, λειτουργικοί και κατασκευαστικοί λόγοι καθιέρωσαν τα υψηλά κτίρια ως ουσιώδες συστατικό της αρχιτεκτονικής παραγωγής του 20ού αιώνα. Σχεδιάστηκαν και υλοποιήθηκαν κτίρια-σύμβολα, από τους πρωτομοντέρνους πύργους του Λούις Σάλιβαν ή το κλασικό Seagram Building του Μις φαν ντερ Ρόε, μέχρι το «Αγγουράκι» (The Gherkin) του Νόρμαν Φόστερ, το «Θραύσμα» (The Shard) του Ρέντσο Πιάνο στο Λονδίνο, το συγκρότημα κατοικιών West 57th των Bjarke Ingels Group (BIG) στη Νέα Υόρκη ή τον πύργο κατοικιών Beirut Terraces των Herzog & de Meuron στη Βηρυτό. Παράλληλα, ωστόσο, με τα εμβληματικά αυτά κτίρια, δεν λείπουν και πολλά παραδείγματα υψηλών κτιρίων αμφίβολης αισθητικής και λειτουργικής ποιότητας.

Η πρόσφατη εμπειρία, κυρίως από ευρωπαϊκές πόλεις, έχει δείξει ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι ώστε τα νέα υψηλά κτίρια να συνυπάρξουν με την αστική παράδοση, τα ιστορικά κέντρα και τα μνημεία, είτε με τολμηρούς χειρισμούς άμεσης γειτνίασης, όπως στην περίπτωση του λεγόμενου Mainhattan της Φρανκφούρτης και του City του Λονδίνου, είτε τηρώντας σημαντική απόσταση από το ιστορικό κέντρο, όπως στην περίπτωση της περιοχής La Défense στο Παρίσι. Η δημιουργία «επικέντρων», που αντιστοιχούν σε οικονομικές και λειτουργικές συσσωματώσεις, αποτελεί ευδιάκριτο χαρακτηριστικό των σύγχρονων μητροπόλεων, συγκεντρώνοντας -κατ' αποκλειστικότητα ή σε ανάμειξη- κυρίως γραφεία, δραστηριότητες αναψυχής και πολιτισμού και, εν μέρει, κατοικίες. Η δημιουργία υψηλών κτιρίων σηματοδοτεί την ύπαρξη και προβολή τέτοιων «επικέντρων», αν και η πυκνότητα και μορφή των κτιρίων αυτών δεν βοηθούν πάντοτε την προστασία του υπάρχοντος κτιριακού πολιτισμικού αποθέματος, ακόμη και σε κοινωνίες που εκ παραδόσεως προστατεύουν το απόθεμα αυτό.